

Egy tonna reménység

2013. december 30., hétfő 07:22 | Lovász Attila

Az óév utolsó számaiban évet értékelni illenék. De hát a lapot olvasó honi magyarság tudja, e közösség veszteségeit felsorolni hosszú és elszomorító lista lenne. Mégis, belecsempészve egy kis kincstári optimizmust, próbáljuk meg.

Időről időre figyelmeztetünk arra, hogy a kultúra támogatása botrányos, a létező intézmények alulfinanszírozottak, ezen belül a kisebbségi kultúra egyre kevesebből és egyre kevésbé kiszámítható módon jut forrásokhoz. Ismertek a gömöri szegénységi mutatók. De Dunaszerdahelyen, a gyerekek országos színjátszó fesztiválján találkozom rimajánosi bábcsoporttal – látva az egyik legelhanyagoltabb régió lurkóit, megjegyeztem magamnak a tanító nénit. Mert messze világító lámpás ő, a jövő egyik záloga.

Az Ifjú Szívek hatodik hónapja igazgató nélkül dolgozik – máig nem tudni miért, lehet, hogy csak! Ugyanakkor kaptunk egy Hontalanítás bemutatót, olyat, amilyen évek óta hiányzott a színházi és táncos palettán. Veszteségünk a nyáron elhunyt Varga Ervin, aki egyszer azt mondta: „Nem tudom, lesz-e valaha hivatásos együttes, remélni sem merem, de megnézném, kinek sikerül összehozni.” Hát van. Még.

Sidó Zoltán még Csemadok elnökként sokat foglalkozott a kisebbségi intézmények hiányával. Az ő távozása veszteség, de még megélhette, hogy intézményeket nem csak „felülről” lehet létrehozni, s ha van akarat, akkor politikai úton is megy. Húsz éve még nem volt Fórum Intézet, nem volt Selye János Egyetem. Most van. S más egyéb is. A tartalom, a küldetés már a mi dolgunk.

Elment Duka Zólyomi Árpád. Nyáron történt, így reá emlékezni éppen két olyan helyen sikerült, ahol fiatalok, már dolgozó, vagy leendő közösségi emberek, politikus-palánták, a jövő értelmiségi elitjei találkoztak, egyetemista táborokban. Van remény.

Harmónia-díjat kapott tavasszal Ág Tibor, s így végső távozása előtt legalább saját közössége ismerte el, ha szimbolikusan is, hatalmas életművét. Egy nagyterem énekelte vele kedvenc, saját maga által gyűjtött dalát, fiatalok ezrei énekelnek, táncolnak, ápolják azt a csodálatos kultúrát, amelynek feltárása nélküle szegényesebb és szerényebb lett volna, s amellyel nélküle talán nem is találkoztunk volna.

Elhunyt Jakab István, de diákjai ott vannak minden iskolában, könyvei az intézmények és a szerkesztőségek polcain, szeretetteljes kálomista szigora mindenkiben megmaradt, aki dolgozott vele. A pallérozottság igényével együtt.

Nem lettek kétnyelvű vasúti tábláink, lemondott a kormánybiztos (s az igazi pusztítás csak ezután kezdődött a hivatalban), a kisebbségi kormánybizottságban bedaráltak egy működő rendszert s egy rosszabbal helyettesítették. De országszerte megjelennek a kétnyelvűségért mint értékért harcoló aktivisták, s nem robbanószerrel, hanem matricákkal, levelekkel, táblákkal küzdenek. Nemes célokért. Nem hiábavaló.

Fagyponton a szlovák–magyar kapcsolatok. De Komáromban, a Jókai Színház születésnapjára készült – egyébként sikeres – III. Richárdot Martin Huba szlovák rendező rendezte. Szavai szerint profi csapattal, jó társulattal. A színészek kedvelik. Ott nincs fagypont.

Kotleba ispán lett, de már nyáron megnézhattük a Krasznahorkán készült dokumentumfilmet, amely megmutatta, ő nem megoldás. Ő maga a probléma. S a film még díjat is kapott. Cigányozott ez az ország egész évben ugyanúgy, mint magyarországi testvéreink. Aztán jött a kijózanító hír: egy cigány többségű faluból a budapesti nélkülözőknek egy tonna élelmiszert küldtek – saját termésükből. Számomra ez az egy tonna ennivaló egy tonna reménységet jelent. Egy tonna jövőt.

Boldogabb új esztendő!

Forrás webcím: <http://uj szo.com/online/velemen y-es-hatter/2013/12/30/egy-tonna-remenyseg>